

Bráška

„POMÓÓC!! POMÓÓC!!“

Vyhrnuli jsme se před hospodu s fakt neotřelým názvem *Černá slepice* a rozběhli jsme se liduprázdnou ulicí k mostu, hele. Odtud se ozejval ten křik.

„POMÓÓC!!“

Stejně je hrůza, že v malejch městech nepotkáš přes poledne vůbec lidi. Asi to vážně bude tím, že venkovani pořád udržují zvyk trávit pracovní dny v práci, jak suše poznamenal Kyborg, když jsme tu přistávali s našima kánoema, že jako dáme oběd, jo – u *Černý slepice* – v nejtotálnější hospodě na celý Ohří.

„POMÓÓC!!“

Na mostě prťavej, čtyřletej kluk v teplákách a flanelový košili s obrázkama nákejch fantasmagoricky usměvavejch zvířat. Ječel, šplhal po zábradlí a sápal se někam do prostoru nad hladinou řeky.

„POMÓÓC!!“

Doběhnul jsem tam první. Akorát včas. Jinak by letěl z mostu.

„Pěťa!!“ vříská mi do obličeje, když ho táhnu zpátky na chodník. „Tam!!“ ukazuje prstem na příšerně hladký vodní zrcadlo. To plyne, jo, bez nejmenšího vzruchu až k jezu.

Inky ani nezastavuje a rovnou z běhu pokračuje šipkou do řeky.

Grošák za ním.

„No těbůch.“ Nahnu se přes zábradlí. „Kolik je mu let?“

„K–k–komu?“

„Tomu Pěťovi přece.“

„...asi rok...“

„Do háje. Eště lepší.“

„On tam chtěl... hodit. Učí se plavat... říkal mi to.“

„Prosímtě, takovej malej. Co ten ti říká–“

„Jojo...“ Kluk začal popotahovat a rozšmudlávat slzičky kolem nosu. „...když mi řekne, hodím ho z okna. To skočí doobřě... a ještě se tomu směje. A to bydlíme docela až ve třeeetím patře.“

„Co? Ty brášku házíš voknem?“

„Brrášku? Pěťa není brráška. Pěťa je zajíc... plyšovej.“

Zařval jsem, jak mi na špičku nohy spadnul ze srdce balvan.

Ty vogo.

To už byl na mostě Kyborg – taky. Příkráčel – metráková kastle, hydraulickéj pohyb. Prostě Kyborg. Tvořil našemu představení vděčný publikum, který nešetřilo potleskem.

Kyborg.

„No jo, ty bonbóne,“ poplácal rozšafně kluka po rameni. „Tak ukaž, kde se ten zajoch učí plavat.“

Kluk ho bafnul za ruku a mazal k řece: „Tady. Tadyhle někde.“

Byli jsme na břehu, kousek od našich těžce předpotopných lodí, vytaženejch do hustý, vysoký, létem prozelenalý trávy a ponechanejch bez dozoru s pevnou vírou, že něco takovýho snad nikdo ani nemůže chtít ukrást.

Já: „Hej! Přestaňte! Lezte ven. Slyšíte?“

„...co je? Tak topí se tu někdo, nebo ne?“

Inky se hrabal z vody jako ten zapšklej hastrman ve Dvořákovy Rusalce.

„Ne,“ povídám. „Hodil tam hračku, nákou.“

Mrně nebylo spokojený s tím, jak jsem popsál pohřešovanou osobu. Řeklo: „Zajíce. Plyšáka Pěťu.“

„Cooo?!“ zařval Grošák. Vycenil zuby. Takhle dobrácky se nejspíš tvářil ten král Herodes před vražděním nevinátek, jo.

„A třeba...“ žudlá do toho konopná hlavička, „...třeba přivyplavuje, když to říkal... vid’?“ Zatahá Kyborga za rozepnutou košili, o který si její pán a majitel hodně bezdůvodně myslí, že ji v pohodě zapne, kdy si vzpomene. „Vid’, že se neutopil... tlustej strejdo?“

Ty...

Vařenej rak by v tu chvíli vypadal vedle Kyborga jako bledule jarní.

Kybi: „To je konec... to... děti dneska... jsou tak vodrzlý, že...“ Dal čelem vzad a sunul metrakovou kastli zpátky k hospodě. „...jdu. Na místní hřbitov. Zahrabu se tam, na klidným, tichým místečku, protože tohle už je moc, tohle je...“

„Tos neměl říkat, hele,“ poučoval jsem mrňouse – dostatečně hlasitě, aby se to doneslo ke Kyborgovo uším. „Strejda není tlustej. Strejda je sněhulák. Je začarovanej, chápeš, a čeká na zimu.“

Konopná hlavička to promyslela. Povídá: „Aha.“

Inkouš s Grošákem umírali smíchy.

„Se holt teda po něm podíváme, po tom zajícovi, ne?“ řek jsem. Kotvil jsem mrňouse: „Ty tady počkáš na strejdu sněhuláka, než se vrátí. Aby věděl, kde nás hledat. Jasný? A do vody ani krok.“

„Jasný.“

Šli jsme.

Inky se zastavil. „Nemá to cenu. Víte, jakou dálku ho to mohlo vodnést?“

„Prdlajz,“ vrčel Grošák. „Se nacucal vodou a je na dně jako šutr.“

Brouzdali jsme podle břehu až dolů, k tomu jezu, ale nikde po žádným zajíci, živým, nebo plyšovým, nebyla nejmenší stopa. Ty dva se začali zas potápět. No co, stejně už byli mokrá jako myši.

Marně.

Na hladině, pod hladinou, nad jezem, pod jezem, na dně. Nenašli jsme ani zaječí chlup.

„Dost, že se vracíte! Čochtanové!“ vítal nás z mostu Kyborg, opřenej pohodlně o zábradlí. „Ten zajíc už na vás nemoh koukat! Radši sám přivyplynul na břeh!“

My: „Co to meleš, hlavo plechová? Pomáhat nám, to ne, ale–“

„Tak se podívejte, vy chytráci! Táhle! Táhle si suší kožich!“

Kyborg zavěsil svou hydraulickou paži do vzduchu. Směrem ke dvěma postavičkám, jo, u našich lodí.

Vedle toho kluka – hezky na sluníčku – tam totiž seděl půlmetrověj fialovej zajíc v zelenějch trenýrkách a bílým triku. Zubil se na nás, hele, a huňatou fialovou packou vyklepával vodu z plyšovýho ucha.